

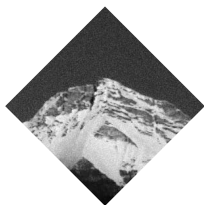
**JEAN-MARIE
BLAS *de* ROBLÈS**

Půlnoční hora

Půlnoční hora

**JEAN-MARIE
BLAS *de* ROBLÈS**
Půlnoční hora

Brno 2011

Jean-Marie Blas de Roblès
La Montagne de minuit

Copyright © Editions Zulma, 2010

Translation © Ladislav Václavík, 2011

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o.,
2011 (elektronické vydání)

Published by arrangement with Literary Agency “Agence de l’Est”

ISBN 978-80-7294-568-9 (Formát PDF)

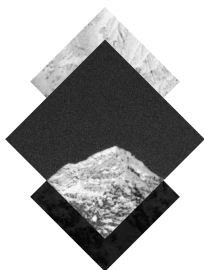
ISBN 978-80-7294-569-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-570-2 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-571-9 (Formát MobiPocket)

*Dva ptáci, druhové pevně spolu spojení,
přilnuli k témuž stromu.
Jeden z nich pojídá sladké fíky,
druhý nejí a upřeně přiblíží.*

MUNDAKÓPANIŠAD

Školník na lyceu svatého Marka byl už starý pán, i když vypadal mladě; byl to jeden z těch starců, kteří klamou svým vzhledem dítěte s parukou a třemi čtyřmi vráskami ledabyle rozmáznutými kolem očí. Žáci mu říkali Lasička, učitelé pan Lhermine. Byl přímo z Lyonu, stal se jeho součástí — obyčejný člověk, o kterém by nikdo neřekl, že zemře v Berlíně, krátce po události, která mu obrátila život vzhůru nohama.

Jednoho krásného prosincového dne se Bastien Lhermine probudil kolem páté hodiny ráno, jak měl ve zvyku. Otevřel oči, aby unikl své noční můře, nenadálému dešti hřebů a zkaženého masa. Vracela se tak často, že ho přestala znepokojoval, avšak vrhla na první okamžiky dne melancholický stín. Vstal, pečlivě složil přikrývku, smotal starou bambusovou rohož a začal cvičit taj-či.

Byl uchvácen cvikem zvaným „bílý jeřáb roztahuje křídla“. Vychutnával si nevšední krásu jednotlivých postojů, pozvolný pohyb, jímž napodoboval ptáka, plynulost, bez níž by sklouzl ke směšnosti. Bastien cvičil nahý v malém, dvoupokojovém bytě číslo šest v Auvergnské ulici, díval se otevřenými okny do tmy, jíž sotva pronikala třesoucí se světla čtvrti Fourvière, a nepotřeboval zrcadlo, aby cítil, s jakou elegancí se pohybuje. Věděl, že cviky provádí správně, celá jeho bytost se totiž postupně naplňovala energií. Toho dne však cvičení nezabíralo tak jako obvykle. Na lyceum nastupovalo nové vedení, což

se Bastiena dotýkalo víc, než byl ochotný si připustit. Otec Fargeot byl již velmi starý, a to byl jistě dostatečný důvod pro jeho odchod do důchodu; nikdo však nepochyboval o tom, že školu přebírá do pevných rukou mladá jezuitská garda. Škola patřila Tovaryšstvu, stejně jako budova, v níž školník bydlel, a jestliže si díky tomu mohl Bastien doposud mnout ruce, teď hrozilo, že příchod nového ředitele pořádně zamíchá kartami. Otec nenosil sutanu; chodil oblečen tak elegantně, že bílý kolárek a malinký křížeček připnutý na klopě saka vypadaly spíše jako ozdoby než znaky jeho úřadu. Když se včera ráno ujímal funkce, trval na tom, že se osobně pozdraví se všemi, kteří se v aule lycea shromáždili. Profesorům, administrativním pracovníkům, a dokonce i uklízečkám se tak naskytl příležitost stisknout mu ruku a poslechnout si pár přívětivých slůvek. Bastien nevěděl, co ředitel řekl ostatním, ale všiml si jeho shovívavě dobromyslného chování, a když přišla řada na něho, přidal se navíc lísavý, odporně laskavý hlas, jímž se podřízeným vyjadřuje opovržení. Jinak ale nebyl důvod k sebemenším obavám, snad kromě zlomyslného pohledu, který na něj vrhala správcová, slečna Chubileauová, babizna jedna. Bastien z něj vyčetl, že je připravena házet mu dál klacky pod nohy, zvláště teď, když už nad ním nedrží ochrannou ruku otec Fargeot. Ještě tentýž den odpoledne ji překvapil před ředitelnu. Když viděl její rozpačitý výraz, v němž se mísilo špatné svědomí s pocitem dobře vykonané práce, bylo mu jasné, že zbytečně neztrácela čas a už po něm házela jedovatou slinou. O něco později přišla za Bastienem sekretářka otce Metz: ředitel s ním prý chce mluvit, zítra ráno v devět, jestli se mu to hodí.

Na to vše teď myslel a opíral se přitom o okno. Nad vrškem Fourvière se rozednívalo a v denním světle se pozvolna vynořovaly známé obrysy: daleko nalevo kostel svatého Justiniána,

jehož vitrážemi ještě zevnitř pronikalo světlo svící, pak masivní balustrády bývalého kláštera minimalistek, antické divadlo jako jakýsi opěrný sloup hned nad starým římským palácem, kterému se říká Antiquailles, a nakonec bazilika Panny Marie a vedle ní železná věž Fourvière, lyonská obdoba Eiffelovky. Začal rozeznávat různé vrstvy červených střech, jež se na svahu kladly jedna na druhou, platanové a cypřišové hájky, části zdí šafránové barvy a bůhvíco ještě se v rodícím se světle zachvívalo a dodávalo této části města vzhled starobylé akropole. Bastien se toho pohledu nemohl nabažít, působil jako přelud, jehož krása vrcholila ve chvíli, kdy se objevilo slunce. Za krásných zimních dnů, jako byl tento, když první sluneční paprsek uhodil do byzantské masy baziliky, rozzářil její mohutné zdi dobřela a na modré obloze vykreslil její věže s okrasným cimbuřím, mizela těžkopádnost této stavby, jíž se přezdívá „ležící slon“. Na samém vrcholu baziliky plála zlatá soška Panny Marie, a ačkoliv výhled poněkud kazil televizní vysílač, celek působil jakýmsi orientálním dojmem; abychom byli zcela přesní, Bastienovi se zdálo, že bazilika má v sobě cosi z tibetského kláštera. Pokaždé když ráno výjev sledoval, probouzela se v něm touha spatřit terasy paláce Potála. Tento tajný sen, to nebyl jen nějaký chvilkový vrtoch, byla to jeho cesta, hledání, nutnost, jediný chybějící díl do směšné skladačky, které se říká lidský život. Bastien si byl dobře vědom, že se do Lhasy v životě nedostane, že nemá šanci — vždyť se svým nizoučkým platem taktak vyžil, a to vedl skromný život —, ale to ho netrápilo. Mnohem víc ho mrzelo, že opět po něčem touží, což byl důkaz, že k buddhistickému ideálu má ještě stále hodně daleko.

Když o něco později toho rána scházel po schodech — nikdy nejezdil výtahem, aby se cvičil na těle —, potkal ve čtvrtém patře mladou ženu, která bydlela pod ním. V podřepu, jak jen jí to dovolovala úzká sukně, se snažila zapnout synovi knoflíky u kabátku, zmatečně přitom šmátrala rukou v kabelce po kapesníku a přitom polohlasně proklínala celý svět, protože si právě uvědomila, že v koupelně u zrcadla nechala klíče od auta.

„Dobrý den,“ řekl Bastien příjemným hlasem. „Času není nikdy nazbyt, že...“

„Ne, to ne. Já už ani nevím, jak to všechno zvládám, každý den stejnej cirkus. Pavle, přestaň! Stůj klidně, jestli chceš, abych tě oblíkla... Člověk by ani neřekl, že už je ti pět, ty jeden! Co si o tobě pan Lhermine pomyslí, co? Doufám, že vás moc neruší...“

„Vůbec o něm nevím, nebojte. A i kdyby, tak co! Děti potřebují pohyb, tak už to holt chodí...“

Róza Sévèrová se přistěhovala teprve před nedávnem, a pokud Bastien věděl, žila sama se synkem. Byla to krásná čtyřicetiletá rusovláska se světle hnědýma očima, vlevo nad rty měla dost výrazné mateřské znaménko. Byl by rád, kdyby ji pro sympatický smutek, jenž se jí zračil v očích, mohl poznat lépe, zdálo se mu však, že má k lidem stejně daleko jako on